

Đề bài

Lần đầu tiên em được bố mẹ cho đi chơi xa. Hãy kể lại chuyến đi thú vị đó.

Bài làm 1

Lần đầu tiên được đi tàu Thống Nhất, khoái cực kì! Những lúc ngủ thì tàu lắc lư như đưa võng, lúc thức thì lại được nằm võng và coi phim bộ. Cửa sổ tàu mở ra như màn hình tivi. Loang loáng qua mắt, khi thì núi cao, khi thì biển rộng. Lại có khi phim đang chiếu, màn hình vụt tối om. Đó là lúc tàu chạy qua núi, trong đường hầm, ngày vụt biến thành đêm. Rồi phim lại chiếu: Cát trắng tiếp rừng xanh. Có lúc phim chiếu chậm dần rồi dừng hẳn. Trong màn hình cửa sổ hiện ra các bà, các cô với những lời chào mời ngọt ngào: Cu đơ Nghệ An, Mè xừng Huế, nho Mường Mán, củ đậu Tháp Chàm... Thứ gì cũng ngon, lại rẻ nữa. Đi tàu Thống Nhất, đã ngon miệng, lại vui mắt!

Hè này, trên đường vào Nam chơi, em còn được xuống ga Quảng Ngãi để ghé thăm ông nội.

Từ cửa ga, cả nhà ba người chất lên một cái xe mô tô *Min khò*. Bố ôm bác tài, mẹ đeo ba lô, ôm bố. Em ngồi trên bình xăng, ôm cái làn mây đựng đồ lễ. Xe chưa nổ máy, bác xe ôm đã “nổ” chuyện.

– Nhà ta vào thăm ông Bích phải không?

– Ô hay! Sao bác biết?

– Đóng quân trên ấy, chỉ có mình ông Bích là người Hà Nội. Năm ngoái cũng tôi chở nhà người ta lên thăm ông ấy đấy. Với lại nhìn mặt bố con anh là biết ngay! Đúc khuôn!

Cái xe vui chuyện phóng băng băng qua hết ô gà, ô vịt nối nhau như chuỗi hạt trên đường núi. Máy lần xe nhảy chồm chồm khiến em suýt đánh rơi cái làn.

Đến nghĩa trang, bác xe ôm dặn:

– Còn hơn ba tiếng nữa tàu mới chạy, cứ thăm viếng thoải mái. Tôi chờ ở đây.

Bố thuộc đường, tìm ngay ra chỗ ông nội đóng quân. Em nhanh nhẩu và tinh mắt đọc đúng ngay số nhà của ông ghi trên bia mộ. Bố và mẹ cũng lầm lũi đọc từng tiếng:

Liệt sĩ Trần Quang Bích 1942, 99 Đại Cò Việt, Hà Nội.

Mẹ, hai tay chấp trước ngực, nước mắt lưng tròng:

– Con là Lan, con dâu của bố, mãi hôm nay mới tới được, thật là có lỗi. Đường xa, chúng con chỉ có chút lễ thảo, nén nhang thơm.

Đúng lúc ấy, bác xe ôm bước đến, dắt theo lũ trẻ chăn trâu. Mỗi đứa đặt thêm trước mộ một bông hoa đồng nội. Bông trang đỏ, bông điệp vàng, bông lau trắng... Thấy thế, mẹ nói:

– Bác tài chu đáo quá! Cảm ơn các cháu!

– Đồng đội mà! Rồi bác đứng nghiêm, ưỡn ngực:

– Cự hạ sĩ Nguyễn Vang kính viếng đồng chí Trần Quang Bích một tiểu đội hoa.

Trong khi bố mẹ ngồi đợi hết tuần nhang thì bác tài dẫn em ra chơi với tiểu đội hoa của bác. Chị hoa bông lau đặt em lên lưng trâu của mình, cho em điểu vòng quanh khu vực ông nội đóng quân, một vòng quanh cái tháp đắp hàng chữ đỏ: “Tổ quốc ghi công”.

Hơn một giờ sau, cả nhà lại lên xe ôm ra ga, rồi lên tàu Thống Nhất. Con tàu xuyên Việt lại “đánh võng” và “chiếu phim nhiều tập”.

Bài làm 2

Chiều thứ sáu, bố đi làm về, mặt hớn hờ trong lúc mẹ đang hí húi nấu cơm trong bếp. Bố chào cả nhà rõ to rồi vui vẻ tuyên bố:

– Ngày mai, ngày kia là thứ bảy và chủ nhật cuối cùng của năm Rắn Mới (Tân Tị – 2001). Nhà ta sẽ đi chơi xa một chuyến để chào xuân con ngựa (Canh Ngọ – 2002). Có nên chăng, mẹ nó?

Mẹ Mít Tầm, mặt hừng hừng hơi lửa, hỏi vọng ra:

– Hoàn toàn nhất trí! Nhưng vấn đề là đi đâu? Chơi gì? Anh đã có kế hoạch nào hay chưa?

Thằng bé Mít Tầm vừa mới chín tuổi, học lớp ba, lấu tấu và hăng hái xen ngang:

– Mai, bố mẹ cho con đi cùng với nha! Lớp con đợt này cũng nghỉ những ba ngày cơ!

– Tất nhiên rồi! – bố mẹ đồng thanh – Chẳng cho cu Mít đi cùng thì cuộc đi chơi còn hứng thú gì!

Bố nói tiếp:

– Thôi! Lần đầu tiên Tầm được đi chơi xa, chúng ta hãy quyết định lộ trình và những điểm đến: Cổ Loa – Đền Đô – Tây Hồ. Được chưa? Tối nay hoàn toàn dành cho việc chuẩn bị. Ta phân công như sau: Bố: trưởng đoàn kiêm tham mưu. Mẹ: phó đoàn kiêm hậu cần. Mít: thành viên kiêm bảo vệ. (Mít bật cười nho nhỏ: Có bố mẹ bảo vệ mình ấy!) Ai mau vào việc nấy! Hết!

Bố vốn là cựu sĩ quan pháo binh, tuy chuyển ngành sang dân sự đã chục năm có lẽ nhưng vẫn thích nói năng, ra lệnh dứt khoát, mạnh mẽ và vui. Tầm nhảy căng lên, khoái chí hét tướng:

– Hoàn toàn đồng ý! Tuyệt đối chấp hành! Hoan hô bố mẹ!

Bữa cơm tối hôm ấy, vui quá Mít ta chỉ ăn có hai lưng bát và trắng miệng nửa quả táo. Xem ti vi đẽnh đoảng, qua loa. Gần nửa đêm, xoay trở mãi mà cái ngủ cứ chạy trốn đâu mất?

Sáng hôm sau, vừa mở mắt Mít đã thấy bố dắt xe máy ra sân. Buộc chiếc ba lô du lịch căng phồng. Mẹ vừa trắng trúng vừa giục:

– Mít nhanh nhanh đánh răng, rửa mặt để ăn sáng rồi xuất hành cho sớm
sủa chú!

– Vâ-â – âng ạ! ạ!

Chưa đầy năm phút sau, cả nhà đã ngồi quanh bàn ăn, sợ muộn, Mít
phồng mồm nhai nuốt. Đến mức mẹ phải nhắc:

– Từ từ thôi, không nghẹn, thằng quái này!

Bảy giờ mười phút, đoàn tham quan tiểu gia đình Mít Tầm ra khỏi làng
Chè, qua sông Cầu, qua đình thờ Thanh Lí, qua chân cột cao thể vượt sông
Hồng, qua đình Vệ, rẽ lên cầu lớn Thăng Long. Ngồi kẹp giữa bố và mẹ, ấm
thực, nhưng cũng hơi bất tiện, vì không được thoải lẫm. Mít cứ luôn luôn
ngó sang trái, sang phải. Có lúc dướn người lên trước, lúc lại ngoái đằng
sau, xem dòng xe cộ nối đuôi theo nhà mình. Gió sông thổi mạnh, lạnh tê tê.
Đôi bờ ngô xanh phất cờ, múa balê với ngô xanh trên bãi dài ngược mãi lên
phía thượng nguồn Hà Tây, Việt Trì. Một đoàn xà lan chở than nặng nề, lặc
lè, ì ạch ngược dòng. Mấy chú thủy thủ mặt đen nhẻm đi lại trên thành tàu
cong chênh vênh, thoăn thoắt như đi trên đất bằng.

Băng qua cầu Hữu Nghị, chiếc “Thiên Thần ước mơ 80” đen bóng đã
bon bon chạy trên quốc lộ số 2, xuôi về Cổ Loa. Cố đô Âu Lạc đây rồi!
Giữa một làng quê thuộc huyện Đông Anh đang thời đổi mới, nhà tầng san
sát, đường bê tông phẳng lì, thẳng băng, tọa lạc ngôi đình Cổ Loa, đền thờ
An Dương Vương cổ kính, thâm nghiêm. Đứng chụp ảnh trên vọng lâu
trước đền, nhìn xuống giếng Trọng Thủy nước xanh đục, lại trông qua tượng
tướng quân Cao Lỗ đang giương Nỏ thần, rồi ngó sang am Bà Chúa – nàng
Mị Châu, nhớ lại những chuyện đã học, đã đọc, Mít Tầm chợt thấy dâng lên
nỗi nhớ, buồn ngẩn ngơ mà chẳng hiểu vì sao! Liệu có thật không nhỉ?
Thành ốc huyền thoại, trải mấy ngàn năm mưa nắng, giờ đây chỉ còn lại
những đoạn tường đất đỏ, những vòng cung lơ thơ, xanh xanh mấy lối bạch
đàn... Tự nhiên, ngân nga trong trí nhớ ngây thơ của Mít, câu ca dao do bà
nội dạy mùa hè năm ngoái:

Ai về qua huyện Đông Anh

Ghé thăm phong cảnh Loa Thành, Thục Vương,

Cổ Loa – Thành ốc khác thường...

Từ kinh đô vua Thục, bố mẹ đưa Mít xuôi Yên Viên, đến gần cầu Đuống
thì ngược Từ Sơn, rẽ phải vào thăm đền Đô, thờ Lí Bát Đế. Khu di tích lịch
sử mới được trùng tu, đẹp bề thế. Cả nhà Mít lắng nghe ông thủ từ – Anh
hùng lao động – Nhà giáo nhân dân Nguyễn Đức Thìn – Lí Hiếu Nghĩa – say
sưa kể về lịch sử dòng họ Lí, tám đời vua (Lí Công Uẩn – Lí Chiêu Hoàng),
từ đầu thế kỷ 11 đến đầu thế kỷ 13 (1010 – 1225). Ông Thìn kể về lịch sử
quê hương bên dòng “sông Cầu nước chảy lơ thơ”, với bên Tiêu Tương văn
nhã một thời, với chùa Tiêu Tương bên lưng đồi, nơi tụ nghĩa của những
Tiêu Sơn tráng sĩ trong tiểu thuyết lãng mạn của Khải Hưng hồi nào...

Dâng hương xong, đã tới giờ Ngọ (12h), mẹ trải báo lên thềm hè nhà
ngang, giục bố con Mít ăn trưa. Cả ba đều đói ngấu nên loáng cái đã giải

quyết trọn vẹn gói cơm nếp to tướng và ổ bánh mì kẹp chả quế. Tráng miệng non nửa chai nước khoáng cùng quả cam Canh ngọt lừ, Mít lại mau mắn hỏi:

– Hương hành quân tiếp về đâu hả bố?

– Bí mật! Cứ đi khác biệt.

Bố vừa tùm tùm, nheo mắt nhìn cậu con trai hiếu động vừa ần nhẹ nút đề. Chỉ vài phút sau, gió đồng Bắc Ninh đã ràn rạt, lạnh lạnh bên tai. Xe vút qua cầu Đuống, qua thị trấn Gia Lâm, ngược dốc Nguyễn Văn Cừ, sang bờ nam Chương Dương. Mít trông ngược lên, cách dăm trăm mét về phía Tây Bắc: cầu sắt Long Biên đang cố gồng thân mình già nua xương xẩu làm chứng nhân lịch sử cho một thế kỷ đau thương và anh hùng của dân tộc Việt Nam. Xe chạy dọc phố Trần Nhật Duật, qua Bến Nứa, lên Yên Phụ rồi rẽ trái, đổ dốc Cổ Ngự – đường Thanh Niên.

Buổi chiều, bố mẹ cho Mít bơi thuyền ở Hồ Tây. Ngồi trên thuyền nhỏ bồng bênh, nhìn bố cung tay chèo nhịp nhàng, tự nhiên, Mít muốn nép vào vai mẹ. “Trời trong xanh, nước trong xanh”, mẹ khẽ ngân nga. Bố nói tiếp “Thu thủy cộng trường thiên, nhất sắc”. Một bầu trời, một mặt hồ lồng bóng, êm ả như ru. Mít Tầm chợt nhớ lời bõm bõm câu:

...Nhịp chày Yên Thái, mặt gương Tây Hồ...

Bao nhiêu mỗi một dường như tan biến trong làn nước biếc, trong hơi sương chiều đã bắt đầu lan tỏa. Mít mơ mơ màng màng: Sâm cầm đâu? Trâu vàng đâu? Hỡi Lãng Bạc – Dâm Đàm!

Thuyền bơi vòng quanh khách sạn nổi, lướt sát bờ chùa Trấn Quốc rồi quay về bến. Mít còn muốn chơi thêm chút nữa, lại có ý định vò ghé qua công viên nước Nhật Tân để được thử chui đường ống, hay tắm sóng “Bể Lười”... Nhưng chưa kịp nói thì mẹ đã xem đồng hồ và nhắc:

– Tạm đủ rồi! Mã hồi... bai bai... thôi!

Lướt về, bố không cho xe đi đường Yên Phụ – Âu Cơ nữa, mà rẽ về lối Thụy Khê – Bưởi – Hoàng Quốc Việt – Phạm Văn Đồng – Cổ Nhuế. Đường cao tốc Nam Thăng Long thênh thang. Bố hứng chí thả nhẹ tay ga. Con “Ước mơ – 80” lướt êm như làn gió thoảng. Hai bên đường: Đồng lúa xuân, nương máng, cột điện, trạm bán xăng dầu, nhà cao tầng... chạy vù vù ngược lại...

Chưa đến sáu giờ chiều, đoàn tham quan nhà Mít Tầm đã cán đích tuyệt đối an toàn.

Buông mình xuống đệm trường kỷ, nhấp ngụm cà phê đặc sánh, bố lại nheo nheo mắt hướng về phía cậu con trai cứng đang cời đôi giày thể thao bám bụi đường:

– Thế nào cu Mít? Chuyến đi hôm nay đã cho chú mình đủ vốn để viết một bài văn kể chuyện hết ý hay chưa?

– Quá tuyệt vời! Hoan hô bố mẹ!

Một lần nữa, Mít lại reo vảng tai, giọng tràn trề thỏa mãn.